25/04/2019

Πάσχα στην ιερά μονή της Παναγίας Εικοσιφοίνισσας

/ Ιερές Μονές

Το ανοιξιάτικο αεράκι μυρίζει πασχαλιές καθώς το αυτοκίνητο διασχίζει ένα από τα ομορφότερα και πιο γραφικά χωριά του Παγγαίου, τη Νικήσιανη. Προορισμός η δεύτερη σημαντικότερη και παλαιότερη μονή της Μακεδονίας, ένα πραγματικό ησυχαστήριο στην καρδιά της φύσης, η Ιερά Μονή της Παναγίας της Εικοσιφοίνισσας.

Η διαδρομή μέχρι το μοναστήρι μοναδική. Μετά τη Νικήσιανη και τη Γεωργιανή το αυτοκίνητο θα ανηφορίσει σ’ έναν δρόμο, που από τη μια του πλευρά έχει τα απόκρημνα βράχια και από την άλλη τη μοναδική θέα στον απέραντο κάμπο των Φιλίππων, στο βάθος διακρίνεται ακόμα χιονισμένο το Φαλακρό. Ο επισκέπτης βρίσκεται ήδη σε υψόμετρο 753 μέτρων στη βόρεια πλευρά του όρους Παγγαίου. Σε μια θαυμάσια τοποθεσία όπου το πνεύμα και η φύση συνυπάρχουν αρμονικά και αγκαλιάζονται από τη Θεία Πρόνοια που για αιώνες φροντίζει και φυλάει αυτόν τον ιερό τόπο.

Η Ιερά Μονή της Παναγίας της Εικοσιφοίνισσας θεωρείται μια κιβωτός που διαφυλάττει την ιστορία της πατρίδας μας και η επίσκεψη σε αυτήν, ιδιαίτερα τους ανοιξιάτικους μήνες, μια πραγματική εμπειρία.

Οι ακολουθίες της Μεγάλης Εβδομάδας τελούνται σε κατανυκτική ατμόσφαιρα στο εντυπωσιακό καθολικό του μοναστηριού, στον κεντρικό ναό, που είναι αφιερωμένος στα Εισόδεια της Θεοτόκου, με τους μολυβδοσκέπαστους τρούλους. Στις πρωινές Θείες Λειτουργίες ο ναός φωτίζεται από το φυσικό φως που διαχέεται μέσα από τα παράθυρα. Στις βραδινές ακολουθίες οι φλόγες δεκάδων κεριών πάνω στους πολυελαίους φωτίζουν και ζεσταίνουν τον ναό με τις μοναδικής ομορφιάς αγιογραφίες τόσο στο εσωτερικό του, όσο και στον νάρθηκα και τον εξωτερικό περίβολο.

Στο αρχονταρίκι της Μονής, κυρίως τις Κυριακές, μετά το τέλος της Θείας Λειτουργίας προσφέρεται στους προσκυνητές καφές αλλά και παραδοσιακά νηστήσιμα γλυκά, τα φοινίκια, που παρασκευάζουν οι μοναχές τους. Στο πωλητήριο του μοναστηριού ο επισκέπτης αντιλαμβάνεται ότι η δημιουργία και η προσφορά δε σταματάει στα γλυκά. Οι μονάχες παρασκευάζουν παραδοσιακά γλυκά κουταλιού, η μονή διαθέτει τυροκομείο που παρασκευάζει δικό της τυρί, οι μονάχες συλλέγουν και αποξηραίνουν βότανα, ενώ ιδιαίτερης ομορφιάς είναι και τα χειροτεχνήματα από κερί και ξύλο.

Οι ολάνθιστες γλάστρες στο μαρμάρινο περίβολο του μοναστηριού και τα

φυτεμένα παρτέρια ευωδιάζουν και ομορφαίνουν με τα χρώματά τους αυτόν τον ιερό τόπο, την ησυχία του οποίου διαταράσσουν μόνο οι ήχοι των βυζαντινών ύμνων που αποδίδουν οι μοναχές και το κελάηδημα των πουλιών.

Η αχειροποίητος εικόνα της Θεοτόκου και τα θαύματα της

Η γερόντισσα της μονής, ηγουμένη Αλεξία, μαζί με τις περίπου 25 μοναχές εργάζονται ακούραστα και μεριμνούν για την καθημερινή φροντίδα της μονής αλλά και των εκατοντάδων επισκεπτών που συρρέουν για να προσκυνήσουν την αχειροποίητο θαυματουργή εικόνα της Παναγίας που για χρόνια στέκεται φύλακας και προστάτης στην αριστερή πλευρά του τέμπλου. Δέος και έκσταση καταβάλει τον επισκέπτη καθώς εισέρχεται στο εσωτερικό του, εντυπωσιασμένος από την ιερότητα του χώρου. Το μάτι πέφτει κάτω στα μαρμάρινο δάπεδο. Δυο μαύρα σημάδια φανερώνουν κάτι, που οι πιστοί θεωρούν ως ένα από τα σύγχρονα θαύματα της Παναγίας.

Σύμφωνα με τις ιστορικές μαρτυρίες τη δεύτερη περίοδο της βουλγαρικής κατοχής, το 1918, ο επικεφαλής Βούλγαρος αξιωματικός μπήκε στο ναό και άγγιξε τη θαυματουργή Εικόνα της Παναγίας σε μια προσπάθεια να τη μεταφέρει. Τότε μια αόρατη δύναμη τον πέταξε με βία στη μαρμάρινη κολώνα αριστερά, έσπασε το κεφάλι του και ξεψύχησε. Το αίμα του, ή μπότα του, το πιστόλι του, έμειναν αποτυπωμένα πάνω στο μαρμάρινο δάπεδο της Εκκλησίας, όπου και διακρίνονται μέχρι σήμερα.

«Το θαύμα της μπότας και του πιστολιού, μαρτυρεί μιά από τις πολλές ανεπιτυχή προσπάθεια των Βουλγάρων να συλήσουν την Αχειροποίητη Εικόνα της Θεοτόκου, με τη μεταφορά της στη Βουλγαρία» αναφέρει στα απομνημονεύματά του ο μακαριστός μητροπολίτης Δράμας Διονύσιος.

Η παράδοση αναφέρει ότι η εικόνα είναι μια από τις εικόνες του Αποστόλου Λουκά και, αν και εικόνα του Αποστόλου, η αποτύπωση πάνω στο ξύλο έγινε με θαυμαστό τρόπο από την ίδια τη Θεοτόκο. Ο Απόστολος Λουκάς, τη στιγμή που αγιογραφούσε το πρόσωπο της Θεοτόκου, διακρίνει μια σχισμή στο ξύλο και για να μη στενοχωρηθεί, η Παναγία εμφανίζεται με το Θείο Βρέφος αγκαλιά πάνω στο ξύλο, γι’ αυτό στην εικόνα διακρίνεται η σχισμή στο πρόσωπο της Θεοτόκου.

Πηγή: Πηγή: ΑΠΕ-ΜΠΕ/Βασίλης Λωλίδης